

DE RAADSELACHTIGE VERMISSING
PENSION WILHELMINA

PROSPER S. BURNET

Met speciale dank aan Nanny Nieuwenhuis, Peter Jansen, Marcel Burnet, Saskia Van der Nat en Stan Rijven voor hun waardevolle aanbevelingen en redigeerwerk.

ISBN 9789463861571

Alle rechten voorbehouden. De inhoud van dit boek 'De Raadselachtige Vermissing' is beschermd door het auteursrecht en andere intellectuele eigendomsrechten. Niets van de inhoud van dit boek mag worden veeelvoudigd, en/of worden opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand, of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, hetzij mechanisch, door fotokopieën, of op enig andere manier, door welk ander medium ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de schrijver.

INHOUD

HOOFDSTUK 1.		
	Nieuwe zomergasten	5
HOOFDSTUK 2.		
	De krachtige antenne	14
HOOFDSTUK 3.		
	Een nachtelijk avontuur	24
HOOFDSTUK 4.		
	De fuif van mevrouw Hopstra	49
HOOFDSTUK 5.		
	De raadselachtige vermissing	67
HOOFDSTUK 6.		
	De tijdmachine wordt ingezet	103
HOOFDSTUK 7.		
	Inspecteur De Vries weet raad	115

PENSION WILHELMINA

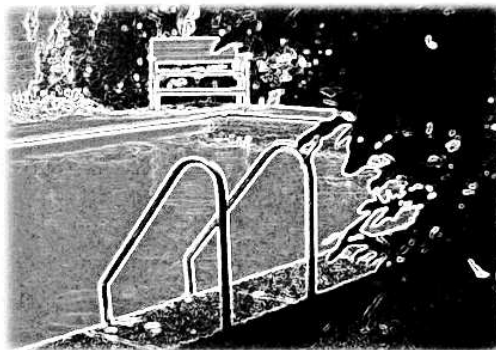
Nieuwe zomergasten

‘Dat wordt dan iets voor volgend jaar’, mompelde mevrouw Hopstra terwijl haar ogen over de offerte voor de herstelwerkzaamheden aan het zwembad in de tuin gleden. 4200 euro bedroeg de begroting voor het vervangen van de pomp met zandfilter en het vervangen van de aan- en afvoerleidingen, inclusief de herstelwerkzaamheden aan het terras rond het zwembad. Het bedrag viel des te meer tegen omdat ze eerder een gunstiger aanbod ontvangen had. Die aannemer had haar tijdens zijn bezoek echter zo vaak ‘mevrouwtje’ genoemd dat mevrouw Hopstra, die er een enorme hekel aan had zo te worden aangesproken, besloten had om ongeacht de hoogte van de offerte niet met hem in zee te gaan. Dat bleek nu een kostbare beslissing en mevrouw Hopstra vroeg zich af of zij toch niet beter het ‘mevrouwtje’ van de man voor lief had kunnen nemen om daarmee enkele honderden euro’s te besparen.

Er was echter genoeg tijd om dit verder te overwegen want er was geen denken aan om tijdens het hoogseizoen, dat liep van juni tot en met september, het terras van het zwembad open te breken of het zwembad buiten werking te stellen. Het was nu de eerste week van augustus en de gasten wensten uiteraard van alle faciliteiten gebruik te kunnen maken. Mevrouw Hopstra, eigenaresse van Pension Wilhelmina, had het typische huis uit de jaren dertig aan de Stationsstraat enige jaren geleden aangekocht om er een pension van te maken. Eigenlijk was zij musicus van beroep maar een ongelukkig skiongeval in Davos maakte daar een abrupt einde aan. Hoewel snel hersteld, bleef zij last houden van haar pols en dat maakte dat zij zich als professioneel violiste moest terugtrekken. Om in haar onderhoud te voorzien, startte zij een praktijk in vioollessen, maar toen zij de beschikking kreeg over een erfenis van een tante besloot zij haar praktijk op te heffen en het huis aan de Stationsstraat aan te kopen om er een pension te beginnen.

Anke, die vanaf het begin door mevrouw Hopstra in dienst was genomen als kamermeisje, was een grote hulp geweest bij het opzetten van het pension. Niet alleen speelde zij een belangrijke rol in de dagelijkse gang van zaken omdat zij als kamermeisje ook de zorg voor het ontbijt en het

diner had, maar inmiddels was zij ook een vertrouweling van mevrouw Hopstra geworden die moeilijke beslissingen graag met haar besprak. Op de gang kwam mevrouw Hopstra Anke tegen die zojuist een telefoontje van een paar nieuwe gasten had aangenomen. 'Mevrouw Hopstra, de gezusters Van Poppel hebben gebeld en zij verwachten vanmiddag rond 13.00 uur op het station aan te komen. Zij vragen of het mogelijk is dat zij zoals gebruikelijk worden afgehaald.' 'Ja dat is prima Anke, ik zal ze persoonlijk afhalen. Is de kamer in orde?' 'Piekfijn in orde, mevrouw.' 'Dan wil ik je nog iets laten zien Anke. Kijk hier de offerte voor het herstel van het zwembad. Ik denk werkelijk dat ik het maar beter kan laten dichtgooien en er een mooi terras voor in de plaats laat maken. Wat denk jij Anke?' 'Ik weet het niet hoor. Hoewel er maar een paar gasten regelmatig gebruik van maken, wordt het erg door hen gewaardeerd denk ik. Herinnert u zich nog die keer dat alle gasten zich op het terras aan het zwembad hadden verzameld omdat het leek dat zich een verzameling brulkickers in het zwembad bevond.' Mevrouw Hopstra herinnerde zich inderdaad het geval en moest glimlachen bij deze herinnering. Later bleek immers dat Lodewijk Pardoës, een van de vaste zomergasten, verborgen in een struik bij het zwembad een bijzonder geslaagde brulkikker-imitatie ten beste had gegeven en terwijl de overige gasten nog op zoek waren naar de vermeende kikkers zat Lodewijk alweer bedaard aan een glaasje wijn op het terras. 'Ja, een leuk geval Anke en het zou jammer zijn als we de mogelijkheden voor een practical joke door onze gewaardeerde gast Lodewijk gingen inperken. Laten we de beslissing nog maar even uitstellen. Deze zomer kunnen we toch niet gaan graven en verbouwen.'

Lodewijk Pardoes had enige dagen geleden zijn intrek genomen en nu zouden dan Fien en Carolien Van Poppel spoedig ook arriveren.

Samen met Lodewijk Pardoes werden de gezusters Van Poppel gerekend tot de vaste zomergasten van het pension en ook dit jaar hadden zowel Lodewijk als de gezusters een kamer geboekt voor de maanden augustus en september. De dames Van Poppel beschikten niet over een rijbewijs en reisden per trein. Ze waren enthousiaste fietsers en beiden trokken er regelmatig op uit om te genieten van het zo kenmerkende rivierenlandschap. Daarnaast hielden ze echter ook veel van winkelen en gedurende hun verblijf op Pension Wilhelmina kon men hen dan ook regelmatig met volle tassen op het station aantreffen, teruggekeerd van een middagje winkelen in Den Bosch.

Het was tegen het einde van de ochtend en mevrouw Hopstra nam nog even de administratie door. De offerte voor het herstel van het zwembad legde zij voorlopig aan de kant. Tot haar geruststelling zag ze dat de maandelijkse betalingen van de vaste gasten keurig op tijd waren voldaan. Pension Wilhelmina kende drie vaste gasten die ook buiten het seizoen in het pension verbleven. Zo was daar Hildebrand de Groot, die als historicus in opdracht van de Oudheidkamer onderzoek deed naar de historie van de stad en voor dat doel al enige jaren een kamer in het pension huurde. Hij was een aardige man van middelbare leeftijd waarmee mevrouw Hopstra graag van gedachten wisselde over historische feiten. Wanneer gasten terugkeerden van een wandeling kwamen zij vaak met vragen bij mevrouw Hopstra en zij was dan altijd blij om, met dank aan Hildebrand, uitvoerig te kunnen vertellen over de rijke

historie van de stad. Hildebrand de Groot had een kamer op de eerste verdieping aan de achterzijde van het pension, naast de kamer van een andere vaste bewoner, ingenieur Van der Stee.

De kamer van de ingenieur was de enige met een balkon. De ingenieur was met afstand de meest bijzondere bewoner van Pension Wilhelmina. Hij was een van de eerste gasten na de opening van het pension en was eenvoudig niet meer weggegaan. In eerste instantie zou hij een periode van zes maanden blijven, maar dat werd steeds verlengd. Omdat de ingenieur een zeer teruggetrokken leven leidde en keurig op tijd betaalde, was hij bij mevrouw Hopstra een graag geziene gast. De derde vaste gast was Marjolein de Graaf. Haar moeder was reeds op jonge leeftijd overleden en haar vader, die op de grote vaart kapitein was, had voor haar een kamer in het pension gehuurd. Marjolein bezocht het Atheneum in de stad en kwam regelmatig thuis met vriendinnetjes van school. Marjolein had haar kamer op de tweede verdieping aan de achterzijde boven de kamer van ingenieur Van der Stee. De gezusters Van Poppel zouden voor acht weken haar burens aan de voorkant worden. Juist op het moment dat mevrouw Hopstra in de auto wilde stappen om de gezusters Van Poppel van het station te halen, kwam Herman Daaldrop, die makelaar was, terug uit de stad van een bespreking over de verkoop van de nog te bouwen huizen op het braakliggend terrein achter Pension Wilhelmina.

‘Nog enig nieuws omtrent de nieuwbouw?’, vroeg mevrouw Hopstra die erg nieuwsgierig was wie haar achterburens zouden worden. ‘Helaas weinig vooruitgang ben ik bang, mevrouw Hopstra. Men is het nog niet eens over de exacte grootte van sommige percelen en dat vertraagt de planning. Ik hoop wel dat we komende maanden de nodige vorderingen kunnen maken, want zoals u weet zou ik per oktober toch weer graag naar mijn familie terugkeren.’ Overigens bevalt uw pension mij heel goed hoor’, voegde de makelaar er haastig aan toe. ‘Prima, we wachten wel af. Ik ga de nieuwe gasten ophalen van het station. Tot ziens dan.’ Herman begaf zich naar binnen en ging de trap op naar zijn kamer die zich aan de voorzijde van het pension bevond, naast de kamer van Lodewijk Pardoës en naast het vertrek van mevrouw Hopstra.

Voor begin augustus was het bijzonder warm en Marjolein, voor wie de zomervakantie nog maar net was begonnen, had met haar vriendin Jacqueline afgesproken op een van de strandjes langs de rivier. Tussen de vele kribben kent de rivier aan weerszijden vele kleine strandjes met prachtige vergezichten over de uiterwaarden waar het in de zomer goed toeven is. Ook bij de stad bevonden zich een paar mooie stranden aan de rivier, grenzend aan de oude binnenstad en zich uitstrekkend in oostelijke richting tot aan de brug en verder. Ook in westelijke richting waren enkele favoriete stranden tussen de werf en het aangrenzende dorpje. Marjolein en Jacqueline gaven echter de voorkeur aan een strandje aan de oostelijke kant nabij de tuibrug over de rivier. Het was een rustig strandje dat bereikbaar was over het zogenaamde jaagpad dat ten oosten van de stad langs de rivier tot voorbij de spoorbrug liep. Hildebrand de Groot had eens aan Marjolein uitgelegd dat dit jaagpad bijzonder oud was en aangelegd was om, toen er nog met zeilschepen op de rivier gevaren werd, deze zeilschepen tegen de stroom in onder de spoorbrug door te trekken. Op windkracht ging dat niet omdat de masten gestreken moesten worden om onder de spoorbrug door te kunnen en de stroming van de rivier was ook toen al dusdanig, dat de schepen onvoldoende vaart konden maken om de brug te passeren. Nu werd het jaagpad nog slechts gebruikt door hen die een fijne wandeling langs de rivier wilden maken en door Marjolein en Jacqueline die via het pad het strandje bereikt hadden waar zij ieder op een handdoek lagen te genieten van het mooie weer en ondertussen een boekje lezen. 'En dan moet je denken dat we in de tweede set met 15-45 achterstonden', lachte Jacqueline. 'Maar die Theo die is echt goed hoor, echt geweldig zoals hij onze achterstand wegwerkte en in de derde set hadden ze echt helemaal geen kans meer.' Marjolein lachte maar eens terug. Theo zat op dezelfde scholengemeenschap als Marjolein en haar vriendin Jacqueline maar hij zat in vier HAVO. Hoewel gevestigd in hetzelfde gebouw zagen ze hem op school eigenlijk nauwelijks vanwege de wisselende lestijden, maar des te vaker kwamen ze hem tegen op de tennisvereniging waar ze alle drie lid van waren. 'Theo mag dan wel erg sportief zijn en goed kunnen tennissen, mijn type is het niet hoor', zei Marjolein. 'Ik vind het maar een rare gast en dat rare snorretje van hem. Hij denkt vast dat het hem geweldig staat,

maar wie draagt er tegenwoordig een snor, helemaal fout en het ziet er echt belachelijk uit.’ ‘Hm, ik vind het wel cool’, mijmerde Jacqueline. ‘Weet je wat cool is, hier pak aan’, en Marjolein diepte uit de koelbox een ijskoude frisdrank op die ze op de door de zon verhitte rug van Jacqueline legde die daarop met een kreet opsprong maar de verfrissing dankbaar aanpakte, want ze had heus dorst gekregen van het warme weer en de droge lucht. Zo zaten beiden te genieten en Marjolein overdacht dat het eigenlijk toch wel heel vreemd was, dat de meesten van haar vrienden in de zomer met hun ouders voor drie of wel vier weken naar het buitenland vertrokken terwijl hier aan de rivier ook zoveel te genieten was. Ook Jacqueline zou over een weekje met haar ouders drie weken door Frankrijk gaan trekken en dan zou het voor Marjolein, die deze zomer in Pension Wilhelmina zou blijven, wel eenzamer worden want ook op de tennisvereniging was het gedurende de maand augustus erg rustig. ‘We moeten opbreken Marjolein. Ik moet zo meteen nog even boodschappen doen in de stad en wil graag op tijd voor het avondeten weer thuis zijn.’ ‘Ja, prima hoor, het is hier prachtig maar ik zit helemaal onder het zand en een frisse duik dadelijk in het zwembad van het pension kan ik wel gebruiken’, antwoordde Marjolein terwijl ze het zand van de handdoeken klopte en deze samen met de lege koelbox in de fietstassen stopte. Samen liepen ze met hun fietsen aan de hand over het jaagpad richting de stad. De ouders van Jacqueline hadden enige jaren geleden een statig herenhuis in de binnenstad gekocht. Terwijl ze beiden de stad inreden, namen ze afscheid en sloeg Jacqueline rechtsaf de Markt op terwijl Marjolein haar weg rechtdoor vervolgde om via de hoofdstraat de binnenstad weer te verlaten, waarna zij spoedig de Stationsstraat bereikte waar Pension Wilhelmina zich bevond.

De fonkelnieuwe Sparta trapte licht en Marjolein genoot van de lichte sportfiets die haar vader haar voor de geslaagde overgang naar de derde klas van het Atheneum cadeau had gedaan. Het was dan ook een schitterend overgangsrapport geweest waar Marjolein, die een goed stel hersens had, toch nog echt haar best voor had moeten doen.

Hoewel het tegen het einde van de middag liep, was het nog steeds bijzonder warm en toen Marjolein Pension Wilhelmina naderde, zag zij dat Anke de oranje gekleurde zonneschermen van de salon en eetkamer

had neergelaten. De zonneschermen kleurden fris in de zon en combineerden mooi met de diverse groentinten van de verzorgde tuin waarmee Pension Wilhelmina was omgeven. Bij aankomst zag zij Lodewijk Pardoes uit het raam van zijn kamer aan de voorkant van het pension hangen die haar vrolijk toezwaaide. 'Ha, die Marjolein, leuke dag gehad?' 'Top dag Lodewijk, ik ben aan de rivier geweest met Jacqueline. Geweldig genoten maar ben nu wel toe aan een verfrissende duik.' 'Prima water hoor', antwoordde Lodewijk. 'Ben er net nog even in geweest en het is heerlijk. Weet je trouwens dat vanmiddag Fien en Carolien zijn aangekomen, ik hoorde van Herman dat mevrouw Hopstra ze van het station gehaald heeft.' 'Dat is goed nieuws Lodewijk, leuk dat ze er dit jaar weer zijn. Ik zie je voor het eten nog wel even op het terras toch?' 'Tuurlijk, tot later dan', en Lodewijk trok zijn hoofd terug door het raam. Marjolein stalde haar fiets in het schuurtje en ging door de achterdeur aan de zijkant van het pension naar de bijkeuken om daar haar strandlaken in de wasmand te gooien. Uit de keuken kwam Anke aangelopen. 'Ha, Marjolein, geef die lege koelbox maar hier dan leg ik de koelelementen in de vriezer. Die zal je met dit warme weer nog wel eens nodig hebben.' 'Dank je wel Anke, ik ga even naar boven om een schone handdoek te halen want ik snak werkelijk naar een duik in het bad. Zijn Fien en Carolien op hun kamer?' 'Ja, die zijn net teruggekomen en ik hoorde ze zojuist naar hun kamer gaan.' Marjolein liep door de keuken de grote hal in, de trap op en kwam op de overloop de gezusters Van Poppel tegen die juist met een handdoek onder de arm op weg naar beneden waren om een plons in het zwembad te nemen. Fien en Carolien waren achter in de dertig maar zagen er zeer jeugdig uit en waren beiden gekleed in een zomers katoentje en droegen witte tennisschoenen. 'Wat leuk dat jullie er weer zijn!', begroette Marjolein de twee gezusters. Er werd uitbundig omhelsd en gezoend. Marjolein mocht beiden zeer graag en omdat Marjolein en de gezusters de enige gasten waren op de tweede verdieping en elkaar als buurtjes beschouwden, kwamen ze regelmatig bij elkaar op de kamer om bij te kletsen onder het genot van een kopje thee dat door Anke dan keurig op de kamer werd geserveerd. 'Nu, gaan jullie maar gauw dan, volgens mij zijn nu zowat alle gasten wel op het terras. Ik pak even wat spullen van mijn kamer en dan kom ik ook

naar beneden.’ Op haar kamer was het erg benauwd en snel zette Marjolein het raam open om wat frisse lucht naar binnen te laten. Door het raam keek ze uit op de tuin met het terras en de zitjes en helemaal achter in de tuin het, met een ruim terras omgeven, rechthoekige zwembad waarin het kristalheldere azuurblauwe water verlokkelijk lonkte. Het terras rondom het zwembad was aan de achterzijde afgesloten door een muur waarachter een braakliggend terrein door zon fel verlicht werd. In de muur was aan het einde van de tuin een kleine poort.

Marjolein zag dat bijna alle gasten op en om het terras aanwezig waren. Lodewijk Pardoës, Hildebrand de Groot en Herman Daaldrop waren in een zo te zien amusant gesprek gewikkeld terwijl Fien en Carolien, die hun handdoeken over een van de stoelen op het terras bij het zwembad hadden gelegd, in het water lagen te dobberen. In de tuin aan de zijkant van het pension zag zij nog juist Pieter de Haar, de tuinman, bezig met het besproeien van het gazon. Ingenieur Van der Stee was de enige gast die niet aanwezig leek maar Marjolein vermoedde dat hij wel op zijn balkon zou zitten. Je kon de ingenieur daar dikwijls aantreffen zelfs als het weer wat minder was. Marjolein stak het hoofd uit haar raam om zo direct naar onder te kunnen kijken waar zich het balkon van de ingenieur bevond. Zij kon een glimlach niet onderdrukken toen zij, zoals zij al gedacht had, daar de ingenieur in een gemakkelijke stoel op zijn balkon zag zitten te genieten van zijn pijpje. Hij was gekleed in een zeemanstrui die voor het weer veel te warm moest zijn. Daarnaast droeg hij bootschoenen en had ter bescherming tegen de zon een panamahoed op het hoofd. De

ingenieur vertoonde zich zelden in gezelschap maar was beslist geen onaardige man. Ook Marjolein kon goed met hem opschieten alhoewel zij hem toch ook wel erg merkwaardig vond. Marjolein was wel eens bij hem op de kamer geweest toen zij een boek uit haar raam had laten vallen dat bij hem op het balkon terecht was gekomen. Zij had hem aangetroffen achter zijn bureau waarop een glanzend apparaat stond waarvan de voorkant voorzien was van twee ouderwets uitzierende wijzerplaten. Toen Van der Stee haar vriendelijk het boek overhandigd had, kon ze niet laten even te informeren naar het apparaat en de ingenieur had min of meer achteloos verteld dat het een onderdeel van een tijdmachine betrof waar hij al een tijdje aan werkte. Marjolein had het verder niet veel geïnteresseerd en was, blij dat ze het boek weer had, weer teruggekeerd naar haar kamertje. Marjolein trok haar hoofd weer terug door het raam, nam een badlaken uit de kast en spoedde zich naar beneden om zich te voegen bij de andere gasten in de tuin. Niet veel later spartelde zij naast Fien en Carolien in het heldere en frisse water. Mevrouw Hopstra verscheen op het terras en vroeg om aandacht omdat zij alle gasten wilde uitnodigen voor een glaasje in de salon. Het was gebruik van mevrouw Hopstra om iedere nieuwe gast te verwelkomen waarbij de overige gasten dan werden uitgenodigd om kennis te maken. Ook in dit geval, waar toch iedereen de gezusters Van Poppel al kenden van voorafgaande jaren, wilde zij deze traditie in ere houden. 'Om zeven uur willen we onze nieuwe gasten, Fien en Carolien Van Poppel officieel welkom heten en ik hoop dat iedereen in de salon aanwezig kan zijn.' Zij draaide zich om en keek naar boven. 'Dat geldt ook voor U, meneer Van der Stee.' Van der Stee keek vanaf zijn balkon naar beneden en zwaaide vrolijk met zijn pijp. 'Ik ben erbij hoor', verklaarde hij lachend. Zo kwam het dat rond zeven uur die dag alle gasten zich in de salon verzameld hadden en met mevrouw Hopstra een toast uitbrachten op de aankomst van de gezusters Van Poppel en op een geslaagde vakantie.